

Arrest

nr. 248 422 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 29 juli 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 18 december 2014 naar België, samen met zijn partner en kinderen. Op 18 december 2014 dient verzoeker en zijn partner een asielaanvraag in. Op 17 juli 2015 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker en zijn partner. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoeker en zijn partner hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 160 343 van 19 januari 2016 (verzoeker)

en arrest nr. 161 337 van 3 februari 2016 (partner) wederom weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Ook de volgende asielaanvragen van verzoeker en zijn partner op 18 september 2017 werden door de CGVS afgesloten op 24 november 2017 met beslissingen tot niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissingen werd geen hoger beroep ingediend.

Op 17 juni 2019 dienen de kinderen, als begeleide minderjarigen, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Op 7 oktober 2019 neemt de CGVS de beslissingen waarbij het verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Tegen voormelde beslissingen dienen de kinderen, wettelijk vertegenwoordigd door verzoeker en zijn partner hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 242 453 van 19 oktober 2020 het beroep verworpt.

Op 9 maart 2020 neemt de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 248 421 van 29 januari 2021 werd verworpen.

Op 29 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: K.

Voornaam: B.

Geboortedatum: (...)1983

Geboorteplaats: Klina

Nationaliteit: Kosovo

alias: K. B., geboren op 01.01.1983 te Klina, onderdaan van Joegoslavië; K. B., Geboren op 01.01.1983 te Klina, onderdaan van Servië en Montenegro; K. B., geboren op 01.01.1983 te Klina, onderdaan van Servië; K., B., geboren op (...)1983 te Klinë, onderdaan van Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel

- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26.06.2020 voor bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke

impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 26.06.2019. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat hij geen bezoek ontvangt in de gevangenis. Betrokkene heeft op 18.12.2014 een asielaanvraag ingediend. Op 17.07.2015 kreeg hij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Dit werd op 21.01.2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 26.10.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9ter. Op 09.11.2016 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene diende op 18.09.2017 een tweede asielaanvraag in, die op 23.11.2017 als niet-ontvankelijk werd verklaard door het CGVS. Verder blijkt dat zijn 3 kinderen een schorsend beroep hebben lopen tegen de weigering de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van hun asielaanvraag d.d. van 08.10.2019. De moeder van de 3 kinderen heeft geen verblijfsrecht in België. Gezien beide ouders geen verblijfsrecht hebben in België, kunnen de 3 minderjarige kinderen hun ouders volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder uit te bouwen.

Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene heeft op 18.12.2014 een asielaanvraag ingediend. Op 17.07.2015 kreeg hij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Dit werd op 21.01.2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op 26.10.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9ter. Op 09.11.2016 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene diende op 18.09.2017 een tweede asielaanvraag in, die op 23.11.2017 als niet-ontvankelijk werd verklaard door het CGVS.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 25.06.2020 voor bedreigingen-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Op 29 juli 2020 neemt de gemachtigde van de minister tevens een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in gekend op de Raad met rolno. 251 816.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker verblijft al 6 jaren in België. Al deze tijd heeft hij met zijn vrouw en kinderen verbleven. Sedert één week verblijft hij feitelijk gescheiden van hen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing als volgt:

“Artikel 74/13: Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis op 26.06.2019. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. ...”

Alhoewel ondertussen al méér dan een jaar gepasseerd is sinds verzoeker dit ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht ondertekend heeft in de gevangenis, en er ondertussen al minstens één andere beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) genomen werd, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken manifest artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet iuncto de hoorplicht en de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen, omdat verzoeker niet de mogelijkheid heeft gekregen om in casu gehoord te worden, vooraleer deze (bestreden) beslissing genomen werd.

Het blijkt overduidelijk dat verzoeker in casu niet de kans heeft gehad om gehoord te worden.

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing als volgt: “Gezien beide ouders geen verblijfsrecht hebben in België, kunnen de 3 minderjarige kinderen hun ouders volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder uit te bouwen.

Verzoeker wenst, in zijn antwoord hieromtrent, te verwijzen naar het arrest van het EHRM: Unert. Nederland van 18.10.2006:

Naast de acht criteria van het arrest Boultif:

1. De aard en ernst van het misdrijf 2. De duur van het verblijf van de klager in het gastland 3. De tijd die is verstreken sinds het misdrijf is begaan en het gedrag van de klager gedurende die periode 4. De nationaliteiten van de betrokken personen 5. De familiesituatie van de klager 6. Of de partner wist van het misdrijf toen hij of zij de relatie begon met de klager 7. Of er kinderen zijn. en wat hun leeftijd is 8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zal ondervinden in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen

voegde het Hof nog twee bijkomende criteria:

1. het belang en het welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land waarheen de klager zal worden uitgewezen 2. de sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst.

Verzoeker verblijft al zes j aren in België.

Samen met zijn partner heeft hij vier kinderen:

- K. I., geboren te Konik. Montenegro in 2013;*
- K. S., geboren te Konik. Montenegro in 2012;*
- K. A., geboren te Antwerpen op (...)2017;*
- A. L., geboren te Turnhout op (...)2018;*

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt wel dat het hele gezin België moet verlaten, doch de Dienst Vreemdelingenzaken houdt evenwel geen enkele rekening met het feit dat de minderjarige kinderen van verzoeker momenteel in afwachting zijn van een definitieve beslissing inzake hun asielprocedure.

Daarnaast stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing als volgt:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1 ° er bestaat een risico op onderduiken:
- 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat er geen enkel risico op onderduiken bestaat, omwille van het feit dat verzoeker verplicht dient te verblijven in het Opvangcentrum Klein Kasteeltje, bij gebreke waaraan hij terug aangehouden wordt.

Er bestaat dan ook geen enkel risico op onderduiken.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij geenszins de nationaliteit heeft van Kosovo. Hij kan dan daar ook onmogelijk naar gestuurd worden.

Daarnaast stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker wenst hier evenwel op te antwoorden dat hij evenwel momenteel vrijgelaten werd onder voorwaarden. Hij verblijft dus momenteel in het Opvangcentrum Klein Kasteeltje. Hij is geen enkel gevaar voor de openbare orde.

Dat de motivering van de beslissing omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, door de Dienst Vreemdelingenzaken, minstens niet correct is gebeurd.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde geeft aan dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel. Wat artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet betreft wijst de gemachtigde erop dat hij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 25 juni 2020 voor bedreigingen –mondeling of schriftelijk- onder bevel of voorwaarde-criminele straf, slagen en verwondingen –opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, slagen en verwondingen- opzettelijke slagen aan bloedverwant onopgaande lijn, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Er wordt verzoeker geen

termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° en er wordt verder rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat de hoorplicht werd geschonden aangezien de vragenlijst, waarnaar de gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing, reeds meer dan 1 jaar geleden werd ondertekend door verzoeker. Sindsdien is er al minstens één andere beslissing genomen, met name een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2020. Verzoeker meent dat hij niet de kans heeft gekregen om te worden gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Waar verzoeker betoogt dat het hoorrecht geschonden is merkt de Raad vooreerst op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring leidt van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis), een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet opleggen van een inreisverbod voor twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker laat na uiteen te zetten welke elementen hij wenste aan te brengen indien hij was gehoord. In de mate verzoeker doelt op het feit dat hij al zes jaar in het Rijk verblijft en al deze tijd bij zijn vrouw en kinderen heeft verbleven, is de Raad niet overtuigd dat deze elementen tot het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Verzoeker verwijst immers naar elementen die de gemachtigde reeds wist. In de beslissing wordt dienaangaande vermeld:

“Betrokkene heeft op 18.12.2014 een asielaanvraag ingediend. Op 17.07.2015 kreeg hij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Dit werd op 21.01.2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene diende op

26.10.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in volgens artikel 9ter. Op 09.11.2016 werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Betrokkene diende op 18.09.2017 een tweede asielaanvraag in, die op 23.11.2017 als niet-ontvankelijk werd verklaard door het CGVS.”

Waar verzoeker aldus wijst op het feit dat hij al zes jaar in het Rijk verblijft maar voorbij gaat aan het motief dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en aan het motief dat zijn partner, moeder van de kinderen geen verblijfsrecht heeft in België, toont verzoeker niet aan dat hij verweerder (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de bestreden beslissing kon beïnvloeden.

In de mate verzoeker doelt op de lopende asielprocedure van zijn kinderen ten tijde van de bestreden beslissing, is de Raad evenmin overtuigd dat dit element tot het niet nemen van de beslissing of tot een andersluidende beslissing had kunnen aanleiding geven. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld: *“Verder blijkt dat zijn 3 kinderen een schorsend beroep hebben lopen tegen de weigering de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van hun asielaanvraag d.d. van 08.10.2019.”* De gemachtigde was aldus op de hoogte van de lopende asielprocedure van zijn kinderen en heeft er rekening mee gehouden. De gemachtigde oordeelt dat de kinderen hun ouders kunnen volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder uit te bouwen aangezien ook de moeder van de kinderen niet over een verblijfsrecht beschikt in België. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij verweerder (bijkomende) inlichtingen had kunnen meedelen die het nemen van de beslissing kon beïnvloeden.

Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet nogmaals werd gehoord.

In weerwil van verzoekers betoog blijkt tevens uit de lezing van de bestreden beslissing dat verweerder de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet – om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land – heeft gerespecteerd. Het motief dat beide ouders niet over een verblijfsrecht beschikken en de minderjarige kinderen hun ouders kunnen volgen naar het land van herkomst om daar het gezinsleven verder uit te bouwen, is niet kennelijk onredelijk of onjuist. Minstens toont verzoeker dit niet aan. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker betwist dat er een risico op onderduiken bestaat aangezien hij verplicht dient te verblijven in het Opvangcentrum Klein Kasteeltje, bij gebreke waaraan hij terug aangehouden wordt. Hij betwist ook dat hij een gevaar zou zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid aangezien hij werd vrijgelaten onder voorwaarden.

Verzoekers grief is gericht tegen het feit dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, en dit enerzijds gestoeld op het risico op onderduiken overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet en anderzijds op het gevaar voor de openbare orde overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoonde welk belang hij bij dit onderdeel van zijn enig middel heeft. Sinds de betekening van de bestreden beslissing zijn immers reeds meer dan dertig dagen (zijnde de maximumtermijn om het grondgebied te verlaten) verstreken en het blijkt niet dat de verzoeker voor het einde van deze termijn het grondgebied heeft verlaten. Zodoende stelt zijn kritiek op dit punt hem niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing.

De Raad wijst erop dat artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet betrekking hebben op situaties waarin de betrokken vreemdeling door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden dan wel een bedreiging te vormen voor de openbare orde. De Raad benadrukt dat hiervoor geen definitieve veroordeling nodig is. Het bestuur mag op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het feit dat hij werd vrijgelaten onder voorwaarden op 7 augustus 2020 doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende de beëindiging van een recht op verblijf om redenen van openbare orde is in voorliggende zaak ook niet dienend, aangezien er geen sprake is van

een stopzetting van een bestaand verblijfsrecht om redenen van openbare orde. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de overweging gestoeld op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt geduid dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoeker. De vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort volstaat om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich te schragen. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoeker gericht tegen het overtollige motief gestoeld op artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, kan de wettigheid van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten op zich aldus niet aantasten.

Verzoeker betwist dat hij de Kosovaarse nationaliteit heeft en betoogt dat hij onmogelijk kan worden gestuurd naar Kosovo.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij wordt “gestuurd” naar Kosovo doch wel dat hij het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis toepassen dient te verlaten, tenzij hij over documenten beschikt die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

In het arrest nr. 242 453 van 19 oktober 2020 van de Raad wordt aangaande de nationaliteit van verzoeker en zijn kinderen het volgende vastgesteld:

“Betreffende de bewering van de vader van verzoekende partij(en) dat hun familie niet kan terugkeren naar de Balkanregio en meer bepaald naar Servië, Kosovo of Montenegro aangezien niemand van hen er als staatsburger geregistreerd is en zij niet over documenten beschikken, wordt erop gewezen dat de vader van verzoekende partij(en) in het kader van zijn asiolverzoeken geen eensluidende verklaringen aflegde over zijn identiteit en nationaliteit. Bovendien blijkt, zo voegt de commissaris-generaal eraan toe, uit de verklaringen van de vader dat hij ingeschreven stond in het Joegoslavisch paspoort van diens moeder en dat zijn vader, verzoekende partij haar grootvader, over Kosovaarse documenten (een geboortakte, een identiteitskaart en een paspoort) beschikte, al weet verzoekende partij haar vader niet zeker of deze uitgereikt werden voor of na de oorlog in 1999 of voor of na het uitroepen van de Kosovaarse onafhankelijkheid in 2008. Bijgevolg blijkt, aldus het Commissariaat-generaal, uit niets dat verzoekende partij haar vader niet geregistreerd zou zijn, waardoor uit niets blijkt dat zijn kinderen geen aanspraak zouden kunnen maken op de nationaliteit van hun vader. De door verzoekende partij haar vader in dit verband neergelegde attesten van de Kosovaarse en Montenegrijnse ambassades, waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij noch over de Kosovaarse, noch over de Montenegrijnse nationaliteit beschikt, doen, zo wordt geoordeeld, aan deze vaststelling geen afbreuk. Hieraan wordt nog toegevoegd dat ofschoon verzoekende partij haar vader uitdrukkelijk ontkende over de Servische nationaliteit te beschikken, hij bij zijn eerste verzoek zelf verklaarde op het Joegoslavisch paspoort van zijn moeder te zijn ingeschreven. Gelet hierop en aangezien hij geboren en getogen is in de Joegoslavische deelrepubliek Servië, kan hij actueel dan ook als een Servisch staatsburger worden beschouwd, aldus de commissaris-generaal die erop wijst dat aangezien Servië na het uiteenvallen van het voormalige Joegoslavië steeds statenrechtelijke opvolger van Joegoslavië is geweest, verzoekende partij haar vader door het paspoort, zelfs al heeft hij dit niet meer, anno 2019 over het Servisch staatsburgerschap beschikt en zijn kinderen, onder wie verzoekende partij, mits het ondernemen van de nodige administratieve stappen, volgens de Servische nationaliteitswetgeving aanspraak kunnen maken op dit staatsburgerschap.”

Verzoeker kan aldus de gemachtigde bezwaarlijk verwijten de ‘verkeerde’ nationaliteit te vermelden op de bestreden beslissing, nu hij zelf geen eensluidende verklaringen aflegde over zijn identiteit en nationaliteit. Aangenomen dat verzoeker niet over de Kosovaarse nationaliteit zou beschikken weerlegt hij geenszins dat hij, mits de nodige administratieve stappen te ondernemen, aanspraak zou kunnen maken op het Servische staatsburgerschap, alwaar hij volgens zijn verklaringen ook geboren en getogen is. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij het grondgebied niet kan verlaten wegens de eventuele verkeerde vermelding van zijn nationaliteit op de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in dit verband de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Verzoeker kan de

gemachtigde bezwaarlijk verwijten dat hij ten onrechte de Kosovaarse nationaliteit heeft vermeld op de bestreden beslissing, nu hij zelf geen eensluidende verklaringen aflegde over zijn identiteit en nationaliteit. Verzoeker laat ook thans na aan te tonen over welke nationaliteit hij beschikt. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert in de titel van het middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM zonder evenwel te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Aangezien verzoeker, noch zijn partner en noch zijn kinderen over een verblijfsrecht of machtiging beschikken dient verzoeker, samen met zijn gezin het Rijk te verlaten. Van een scheiding met zijn gezin of kinderen is bijgevolg geen sprake. De Raad merkt verder op dat verzoeker, noch zijn gezin, ooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing heeft dus niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Hij wist of behoorde ook te weten dat zijn verblijfssituatie in België precair was. In dergelijke omstandigheden kan slechts in uitzonderlijke gevallen worden besloten dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt/Noorwegen). Verzoeker laat na uiteen te zetten dat hij zich in een dergelijk uitzonderlijk geval bevindt. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN